

Arrest

nr. 207 589 van 8 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 maart 2018 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Er wordt vastgesteld dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij genomen werden in Italië op 28 januari 2018 omwille van illegale binnenkomst, alsook dat de verzoekende partij op 6 februari 2018 aldaar een asielaanvraag indiende.

1.3. Op 3 mei 2018 wordt de verzoekende partij gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.4. Op 10 april 2018 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten.

1.5. De Italiaanse overheden worden, door het verzoek vermeld in punt 1.4. niet binnen de in artikel 25 (1) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening) gestelde termijn te beantwoorden, verantwoordelijk voor de asielaanvraag van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 25 (2) van voormelde verordening.

1.6. Op 2 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten(1):

(...)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die van nationaliteit Eritrea verklaart te zijn, meldde zich op 15.03.2018 bij onze diensten aan in het kader van het doen en de registratie van een verzoek om internationale bescherming. Dit verzoek werd vervolgens op 16.03.2018 effectief ingediend. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 28.01.2018 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst en dat betrokkene op 06.02.2018 om internationale bescherming verzocht in Italië.

Bij haar aanmelding in België verklaarde betrokkene geboren te zijn op 25.12.2000 waardoor ze beschouwd werd als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Echter liet de Dienst Voogdij op 28.03.2018 voor betrokkene bij het Departement Tandheelkunde van de Faculteit Geneeskunde van Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) te Leuven (BE) een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dit medisch onderzoek luidde: “analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat Goitom Tecle op datum van 28-03-2018 een leeftijd heeft van 20,7 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar”. Overwegende het feit dat uit bovenstaand medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is werd de voor betrokkene ingestelde voogdij op 05.04.2018 opgeheven. Bijgevolg wordt betrokkene niet meer beschouwd als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling waardoor haar geboortedatum op 03.05.2018 door onze diensten werd vastgelegd op 25.12.1997.

Op 03.05.2018 werd betrokkene gehoord bij onze diensten in het kader van een persoonlijk onderhoud betreffende haar procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in België. Hierin verklaarde ze in mei 2016 vertrokken te zijn vanuit Eritrea en ze stelde eerst naar Ethiopië te zijn gereisd waar ze ongeveer 10 maanden verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Soedan waar tot maart 2017 verbleef alvorens verder door te reizen naar Libië waar ze tot januari 2018 verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Italië en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan ze op 28.01.2018 in Italië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst en dat ze op 06.02.2018 om internationale bescherming verzocht in Italië. Betrokkene bevestigde het feit dat haar vingerafdrukken geregistreerd

werden in Italië maar ze ontkende dat ze om internationale bescherming verzocht in Italië. Ze verklaarde ongeveer 1 maand in Italië te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar België met een transit via een voor haar onbekend land en Frankrijk. Betrokkene verklaarde op 10.03.2018 in België te zijn gearriveerd.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot om internationale bescherming te verzoeken in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat ze besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat ze van verre familie van haar hoorde dat België een goed land is waar ze zou kunnen studeren. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene niet terug naar Italië te willen en ze benadrukte dat Italië geen medische zorg heeft en dat ze niet naar school kan gaan in Italië.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 10.04.2018 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) vanaf d.d. 25.04.2018 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 30.05.2018 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-

Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat verzoekers de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat ze op aanraden van verre familie besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat ze verteld werd dat België een goed land is. Verder benadrukte betrokkene ook niet te willen terugkeren naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. We wensen hieromtrent te benadrukken dat bovenstaande verklaringen te kaderen vallen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en dat deze dan ook geen afbreuk kunnen doen aan de verantwoordelijkheid van de Italiaanse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. In dit verband wensen we ook te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Betrokkene bevestigde tijdens haar persoonlijk onderhoud bij onze diensten dat haar vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië maar ze verklaarde dat dit enkel omwille van illegale binnenkomst gebeurde en niet omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Hieromtrent benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk aantoonde dat de vingerafdrukken van betrokkene zowel omwille van illegale binnenkomst geregistreerd werden in Italië (cfr. EUODAC-resultaat type 2 op 28.01.2018) alsook omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming (cfr. EUODAC-resultaat type 1 op 06.02.2018). Hieruit moet dan ook besloten worden dat betrokkene wel degelijk om internationale bescherming verzocht in Italië.

Verder wensen we te benadrukken dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent ook dat Italië verzoeken om internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We merken verder op dat de terugname van betrokkene aan de Italiaanse autoriteiten werd verzocht met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit impliceert daarbij ook dat betrokkene toegang zal verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Italië en dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek zullen kunnen verder zetten of aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Daarnaast zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

In dit verband benadrukken we ook dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo stelt het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië (last geüpdated 21.03.2018) dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn en de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("The main problem Dublin returnees

face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 48). Desbetreffend worden er zowel in het AIDA, alsook het OSAR-rapport, opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding en de tweede fase, de formele registratie (AIDA-rapport, pagina 29 : "In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care"; OSAR, pagina 18, "Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation".) We zijn van oordeel dat bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Het AIDA-rapport geeft aan dat er op dat vlak opmerkelijke regionale verschillen zijn en dat onder meer in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure werd teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). Daarnaast benadrukken we ook dat er in het AIDA-rapport ook duidelijk verwezen wordt naar Dublin-terugkeerders die nog geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië. Echter toont het vingerafdrukkenonderzoek aan dat betrokkene wel reeds om internationale bescherming verzocht in Italië waardoor betrokkene ook niet opnieuw de gehele registratieperiode zal moeten doorlopen in Italië. We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de rechtspraak van het EHRM desbetreffend. Lezing van beide rapporten leidt dan ook niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren. Verder toont het AIDA-rapport ook aan dat de Italiaanse autoriteiten in 2017 en begin 2018 door EASO ondersteund werden op vlak van registratie, in de eerste fase (registratie en vingerafdrukken - "fotosegnalamento") alsook in de tweede fase (formele verzoek - "verbalizzazione"). Daarnaast toont het AIDA-rapport ook dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en nog niet om internationale bescherming verzochten in Italië, na overdracht een verzoek kunnen indienen volgens de bepalingen van de gewone procedure ("regular procedure").

Indien verder zou worden opgemerkt dat betrokkene na overdracht aan Italië niet opnieuw zal worden toegelaten tot de materiële opvangvoorzieningen omdat ze de opvangstructuur na het indienen van een verzoek om internationale bescherming zonder verwittiging of toestemming verlaten heeft, merken we op dat het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 een omzetting vormt van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming ('opvangrichtlijn'). Deze Richtlijn laat toe dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. We merken op dat het loutere gegeven dat een beslissing tot intrekking van dergelijke materiële opvangvoorzieningen, omdat een verzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging of toestemming verlaat, niet per definitie een reëel risico vormt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Bovendien verwijzen we naar het meest recente rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ('Schweizerische Flüchtlingshilfe' –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, verder SFH-rapport genaamd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. Daarin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er een procedure voorzien is voor het verkrijgen van opvang. De betrokkene dient desgevallend een afspraak te maken met de bevoegde prefectuur en uit te leggen waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is in dat geval aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel (pagina 28). Ons inziens maakt de betrokkene niet aannemelijk dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië.

We merken verder op dat betrokkene tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Verder benadrukken we ook dat er topt heden door betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht. Er zijn dan ook heden in het administratief dossier van betrokkene geen medische attesten of andere elementen aanwezig die

aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen indien nodig en dit in tegenstelling tot de verklaringen van betrokkene waarin ze stelde dat er geen medische zorg is in Italië. Zo verwijzen we naar het voormelde AIDA-rapport over Italië waarin duidelijk wordt gesteld dat verzoekers om internationale bescherming in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent. In het rapport wordt ook duidelijk gesteld dat deze toegang tot de gezondheidszorg niet enkel beperkt is tot erkende vluchtelingen maar dat tevens ook kandidaat-vluchtelingen recht hebben op gezondheidszorg in het kader van het nationale systeem van gezondheidszorg in Italië. Zo maakt het rapport melding van enkele praktische en bureaucratische obstakels maar deze kunnen niet als systeemfouten worden beschouwd. Zo is het feit dat een taalbarrière een obstakel kan zijn geen exclusiviteit van Italië en geldt deze net zo goed voor andere lidstaten. Daarnaast krijgen verzoekers een gezondheidsverzekeringskaart ("tessera sanitaria"), die recht geeft op noodzakelijke medische bijstand, bij inschrijving bij de bevoegde diensten van hun verklaarde woonplaats. Het rapport meldt dat er in 2016 een achterstand was wat de afgifte van kaarten betreft, maar dat in 2017 geen melding meer werd gemaakt van dergelijk probleem. (p. 93-95) Verder merken we ook op dat betrokkene haar verklaringen dat Italië geen medische zorg zou hebben niet verder verduidelijkt of concreetiseert aan de hand van specifieke medische attesten of documenten. Daarnaast merken we ook op dat indien betrokkene van oordeel was dat ze onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Indien er verder verwezen wordt naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland, waarin gesteld wordt dat verzoekers om internationale bescherming een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid, merken we op dat dit arrest inderdaad stelt dat een overdracht in gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kan betekenen. We benadrukken echter dat de omstandigheden, waarvan sprake is in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1997 geboren vrouw wiens partner heden in Oeganda verblijft. We verwijzen hierbij ook nogmaals naar het feit dat er tot op heden in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. Verder verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). Het wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. Verder benadrukken we ook dat betrokkene tijdens haar persoonlijk onderhoud d.d. 03.05.2018 tevens ook stelde dat er volgens haar geen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die haar deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Vervolgens werd dan ook op basis van artikel 48/9, §1 en §4 van de wet van 15 december 1980 door onze diensten vastgesteld dat betrokkene geen procedurele noden heeft.

Verder merken we op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer verzoekers om internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en

Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Ook tot op heden blijft het EHRM op zijn standpunt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het M.S.S. arrest, waar ernstige tekortkomingen in het Griekse systeem werden vastgesteld, en dat de algemene en structurele situatie van verzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van verzoekers naar Italië te schorsen.

Verder merken we betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten op dat het AIDA-rapport meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna,...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Een andere bron in dit verband is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*"Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien*", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport is een actualisatie van een rapport uit 2013 en besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (*"Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben"* pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (*"Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze"*, pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - *"Associazione nazionale Comuni Italiani"*) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (*"The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country"* <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

Zo blijkt uit het AIDA-rapport tevens ook dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor verzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot verzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders meestal hierin worden opgevangen.

Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om verzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan haar lot zal worden overgelaten bij haar aankomst in Italië.

Zo benadrukken we ook dat het AIDA-rapport meldt dat ondanks de gestage uitbreiding van de capaciteit van het SPRAR-netwerk het gros van de verzoekers voor internationale bescherming nog steeds onderdak werd geboden in CAS-centra (pagina 14). Verder vinden we in het rapport terug dat Artsen zonder Grenzen bekend maakte dat het in 2017 binnen de groep van dakloze immigranten, die het in Rome bijstand biedt, een toename waarnam van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen (pagina 74). Wat "Dublin-terugkeerders" betreft stelt het AIDA-rapport dat personen, die voorheen nog niet werden toegewezen aan een opvangstructuur, toegang hebben tot deze structuren. Er wordt opgemerkt dat het een tijd kan duren voordat effectief toegang tot de opvangstructuren kan worden geboden, maar dat daaromtrent geen gegevens voor handen zijn ("Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation", pagina 74). Zowel het recent geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Verder wensen we ook te verwijzen naar het rapport uitgaande van OSAR en Danish Refugee Council (DCR). Dit rapport legt de aandacht op kwetsbare individuen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en formuleert desbetreffend verscheidene tekortkomingen. We benadrukken hieromtrent dat bovenstaande ons reeds deed besluiten dat betrokkene niet tot een dermate kwetsbaar profiel behoort. Daarnaast merken we op dat het aangevoerde rapport de focus legde op verscheidene case studies met een zeer specifiek profiel zoals zwangere vrouwen, gezinnen met minderjarige kinderen of alleenstaande moeders maar dat deze profielen echter sterk verschillen van het individuele profiel van betrokkene. Daarnaast merken we op dat de beperkte focus van het rapport er niet toe kan leiden om op basis van dit rapport algemene en systematische conclusies te trekken over personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en over de wijze waarop zij worden opgevangen in Italië. Zo merken we op dat het in de conclusie van het rapport ook tevens duidelijk wordt vermeld dat er sprake was van sterke onderlinge verschillen en arbitraire ervaringen wat tevens ook aantoonde dat het moeilijk is om systematische conclusies te trekken uit dit aangevoerde rapport. Daarnaast verwijzen we in dit verband ook nogmaals naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder verwijzen we ook naar een rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) dat verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die inderdaad een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. Desbetreffend merken we op dat het beschreven rapport, zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van verzoekers om internationale bescherming en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarbij merken we ook op dat uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie zeer duidelijk blijkt dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders. Daarnaast beschrijft het rapport met name zwaar wangedrag van politie bij het weigeren van de afgifte van vingerafdrukken en kan dit niet veralgemeend worden op de situatie in de onthaalvoorzieningen in Italië. Voorts verwijzen we in dit verband ook naar een recent rapport onder meer uitgaande van ECRE, DCR, CIR (Consiglio Italiano Per I Rifugiati) en Greek Council for Refugees ("Strengthening NGO involvement and capacities around EU 'hotspots' developments, april 2018) wat aantoonde dat er vanuit de EU nog steeds voorzien wordt in ondersteunende activiteiten naar de "hotspots" in Italië toe en dat

deze ondersteuning verder ook voorzien wordt door NGO's in plaatsen waar er niet voorzien is een zogenaamde "hotspot-approach, zoals onder meer in Augusta (IT) en Catania (IT). Verder worden er in het rapport ook geen dermate omstandigheden of situaties geïdentificeerd die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

Betrokkene verklaarde verder ook dat ze besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat ze in België zou kunnen studeren en dat ze in Italië niet naar school kan gaan. Desbetreffend dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Verder verwijzen we nogmaals naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië. Hierin wordt duidelijk vermeld dat verzoekers om internationale bescherming 6 maanden na de indiening van hun verzoek het recht hebben om te werken en dat er ook verscheidene opleidingen en trainingen in dit verband worden aangeboden in de opvangcentra in Italië in samenwerking met de bevoegde Italiaanse instanties omtrent de arbeidsbemiddeling en activering (p. 91-92). Dit toont dan ook duidelijk aan dat betrokkene in Italië ook de mogelijkheid zal hebben om te werken/studeren en met behulp van verscheidene organisaties op zoek kan gaan naar professionele activering.

We merken verder op dat de betrokkene geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo tonen de verklaringen van betrokkene aan dat ze in Italië de mogelijkheid heeft gehad om in een opvangcentrum te verblijven.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Zo verwijzen we in dit verband ook naar een rapport van de Raad van Europa ("Report of the fact-finding mission to Italy", 02.03.2017) waarin er sprake is van bezorgdheden in sommige faciliteiten maar waarin ook wordt benadrukt dat de Italiaanse autoriteiten een grote vastberadenheid tonen om verbeteringen te realiseren. Zo wordt er betreffende de opvangcapaciteit ook gesteld dat er grote inspanningen zijn vanwege de Italiaanse autoriteiten en dat iedereen die om internationale bescherming verzoekt opvang verkrijgt. Verder worden er ook enkel potentiële problemen inzake artikel 3 en 8 EVRM aangeduid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4)."

2. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Voormeld middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“De verwijderingsbeslissing rust op de achterliggende overweging dat Italië een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, die correct zal verlopen en met gepaste opvangmogelijkheden.

Op basis van recente rapporten blijkt dat de omzetting van onder meer de Procedurerichtlijn (Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus) en de Opvangrichtlijn (richtlijn 2003/9/EG van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten) niet correct gebeurde.

De Italiaanse asielprocedure getoetst aan richtlijnen

Een aantal aspecten van de Italiaanse asielprocedure is in strijd met de Procedurerichtlijn van 01.12.2005:

- *Eén strijdig aspect betreft de gang van zaken aangaande de organisatie van een gehoor. De asielzoeker wordt bijvoorbeeld niet standaard bijgestaan door een tolk. Dit terwijl de Procedurerichtlijn bepaalt dat de asielzoeker gebruik moet kunnen maken van de diensten van een tolk indien een goede communicatie dat vereist. (zie artikel 10 lid I onder b en artikel 13 lid 3 onder b).*
- *Het is daarnaast niet duidelijk of de asielzoeker in overeenstemming met artikel 13 lid 3 in staat wordt gesteld de gronden van zijn asielverzoek uiteen te zetten.*

- Daarnaast wordt de beslissing op de asielaanvraag niet standaard kenbaar gemaakt in een taal die de vreemdeling redelijkerwijs kan geacht worden te begrijpen.
- Overeenkomstig de Procedurerichtlijn dient een lidstaat in principe binnen 6 maanden een eerste beslissing te nemen. Ik vele gevallen heeft er dan nog geen nader gehoor plaatsgevonden.
- Als er beschikkingen worden genomen, ontbreekt in de meeste gevallen een deugdelijke motivering, met name als gevolg van een volstrekt onvoldoende inhoudelijk gehoor voor wat betreft de asielmotieven.

Opvang van asielzoekers in Italië

Het Italiaanse opvangsysteem laat te wensen over. De Italiaanse overheid gaat ervan uit dat de vreemdelingen voor zichzelf dienen te zorgen. Er is slechts een kleine minderheid die toegang krijgt tot de opvangprojecten. Of men recht op opvang krijgt, hangt veelal af van de gemeente waar de asielzoekers zich bevinden en of in die gemeente een integratieproject bestaat.

Zorgdragen voor opvang is een verplichting die vervat zit in artikel 13 Opvangrichtlijn.

Gelet op het voorgaande (en gelet op het feit dat zij medische zorgen behoeft), had de DVZ minstens schriftelijke garanties aangaande een correcte behandeling van de asielprocedure en aangaande de mogelijkheid tot opvang, dienen te vragen aan de Italiaanse overheden.

De DVZ kan niet zomaar voorbij gaan aan de vele moeilijkheden voor vluchtelingen in Italië.

2.2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Dit middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Artikel 3 EVRM bepaalt: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Bij terugkeer naar Italië loopt verzoekster het risico blootgesteld te worden aan een onmenselijke/vernederende behandeling, wegens de tekortkomingen in het systeem (voormeld).

Zie ook Aida rapport van 2016 – pag 40-41 en pag 64-65

Pag 40: (...)

Pag 64-65:

Verzoekster riskeert geen opvangplaats te verkrijgen, daar haar in het verleden een plaats werd toegekend: (...)

Zie verder het Aida rapport van 21 maart 2018,

Pag 48:

“The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to reception conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure, which are, however, a problem common to all asylum seekers”

Het Aida rapport en het Osar-rapport maken verder melding van de mogelijks lange termijn die zit tussen de aanmelding en de formele registratie van de asielzoeker.

Pag 29:

“In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care.”

In deze tussentijdse fase heeft de kandidaat vluchteling dus geen recht op medische zorgen (behalve de zeer urgente). Verzoekster heeft medische zorgen nodig, die zij niet heeft gekregen in Italië. Zij gaf dat ook aan (zie eerste pagina bijlage 26 quater).

Een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM moet op zich voldoende zijn om verzoekster niet terug te sturen naar Italië. Verzoekster werd in het verleden reeds slachtoffer van het falende Italiaanse systeem. Zo kreeg zij geen toegang tot medische zorgen.

Artikel 3 EVRM is een hogere rechtsnorm die tot doel heeft de rechtsonderhorigen te beschermen tegen misbruiken in hoofde van de overheden onder wiens autoriteit ze vallen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie EHRM 21.01.2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoekster verwijst naar een beschikking van de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Brussel, aangaande een risico op een schending van art 3 EVRM bij overdracht naar Italië (2 nov 2017, nr 3567) (...)

Verzoekster verwijst daarnaast naar relevante landeninformatie, teneinde de wantoestanden in Italië (en de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM) aan te kaarten:

- *“(...) the Committee remains concerned at reports of ill-treatment and excessive use of force by the police when taking the fingerprints of newly arrived asylum seekers and migrants. (...)Also of concern are the reportedly substandard living conditions in several reception centres for asylum seekers and irregular migrants, including ‘crisis centres’ and centres for unaccompanied children, and the fact that women and minors are not always provided with separate accommodation, due to limited facilities. There is also a lack of clear guidelines, procedures and division of responsibilities with regard to the identification of vulnerable people and individuals in need of international protection.” (UN Committee Against Torture (CAT), Concluding observations on the fifth and sixth combined periodic reports of Italy, 21 november 2017, CAT/C/ITA/CO/5-6, <http://www.refworld.org/docid/5a291e034.html>)*

- *“There are still shortcomings in gaining access to the asylum procedure. In Milan (and until recently also in Rome), a kind of residence permit (dichiarazione di ospitalità) is still required to apply for asylum. In both Milan and in Rome it can take several months for an asylum application to be formally registered (verbalizzazione). During this time, asylum seekers are not guaranteed a place to live.”*

“The system is directed at individuals who enter Italy via the Mediterranean and apply for asylum directly on arrival. As Dublin returnees only represent a small share of arrivals in Italy, there is no standardized, defined procedure in place for taking them (back) into the system. This may be one reason why Dublin returnees are treated differently and the statements of our interview partners did not always concur either with each other or with the specific experience of people who have been transferred to Italy under the Dublin III Regulation. Dublin returnees therefore constitute a special case in the Italian reception system.”

“Many people therefore end up homeless or living in squats and slums. The delegation paid another visit to Selam Palace, a squat in Rome, which is home to 10001200 people, mainly from the Horn of Africa, including families and single mothers with children. The house is managed by a committee. The living conditions are not child-sensitive, and women are exposed to the risk of sexual assaults. People with mental illness are not accepted in the squat if their conduct is not socially acceptable. Large numbers of homeless refugees can be seen in Rome in particular, and many sleep under a projecting roof at the Termini railway station at night. According to estimates, some 20 percent of residents of informal accommodation have never had access to the Italian reception system.”

“Access to health care is restricted in practice by the fact that many asylum seekers and people with protection status are not informed about their rights and the administrative procedure to obtain a health card.”

“In the opinion of OSAR, there are still systemic shortcomings in the Italian reception system for asylum seekers and beneficiaries of international protection. As a result, reception and access to the asylum procedure are not always guaranteed. Italy therefore fails to meet its obligations resulting from EU

directives and international law. Italy still does not have a coherent, comprehensive and sustainable reception system. Reception is based on short-term emergency measures and is highly fragmented. Accordingly, the interfaces often do not function well either, something that emerged as one of the central problems during the fact-finding visit. In addition, this could mean an imminent violation of Art. 3 ECHR in individual cases and arising from the individual circumstances.” OSAR; “Reception conditions in Italy Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy”, aug2016, <http://www.refugeecouncil.ch/assets/news/2016/161031-final-englisch-sfh-bericht-italien-aufnahmebedingungen.pdf>

- “However, their experiences clearly demonstrate that there are substantial difficulties for applicants transferred to Italy, because their treatment and accommodation varies in quality. It seems to be arbitrary or at least unpredictable which kind of assistance applicants transferred under the Dublin III Regulation will receive from the Italian authorities” Zie verder voor specifieke voorbeelden van tekortkomingen Danish Refugee Council, Is Mutual Trust Enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy, 9 February 2017, <http://www.refworld.org/docid/58a1a9a94.html>
- “Since summer 2015 when I started getting involved in Ventimiglia, there has been an increasing criminalization of solidarity. It was not possible to get closer to people arriving in the station, there would be police everywhere and, being a small place where everyone knows each other’s faces, they could stop you just because you would be walking around the station.

There has been intimidation (verbal, sexually charged for women) on the street, in police cars, in police office, beatings (several occasions, especially in the summer 2016), gassing people and detention in the police office for all night for just passing by on the street (maybe too close to the station, or to migrants’ gathering areas).

Local media coverage is demonizing groups/individuals for assisting migrants, harassment by certain parts of civil society (right-wing members) and unreasonable fines/detention of people without a judiciary approval.”

“Police comes to informal camps and take away tents and other supplies such as blankets etc. and identifies volunteers threatening them with accusations such as ‘complicity in illegal immigration’. Identifications of migrants and volunteers are happening more frequently and more and in an unfriendly and threatening way” PICUM, Platform for Coordination of Undocumented Migrants, January 2018, <http://picum.org/testimonies-people-share-stories-accused-intimidated-punished-helping-migrants/>

Gelet op de hele problematiek in Italië had de DVZ ook minstens garanties moeten vragen.

Besluit: de motivering door de DVZ is niet afdoende en schendt artikel 3 EVRM.”

2.2.3. Beide middelen worden, gelet op hun samenhang, samen behandeld.

2.2.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van

bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het

bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.2.6. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg

staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.2.7. De verzoekende partij dient aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of ontterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.2.8. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

2.2.8.1. De gemachtigde motiveerde hieromtrent terecht:

“Tijdens haar persoonlijk onderhoud in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot om internationale bescherming te verzoeken in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat ze besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat ze van verre familie van haar hoorde dat België een goed land is waar ze zou kunnen studeren. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene niet terug naar Italië te willen en ze benadrukte dat Italië geen medische zorg heeft en dat ze niet naar school kan gaan in Italië.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.”

En:

“We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.”

En:

“We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat verzoekers de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat ze op aanraden van verre familie besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat ze verteld werd dat België een goed land is. Verder benadrukte betrokkene ook niet te willen terugkeren naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. We wensen hieromtrent te benadrukken dat bovenstaande verklaringen te kaderen vallen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en dat deze dan ook geen afbreuk kunnen doen aan de verantwoordelijkheid van de Italiaanse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. In dit verband wensen we ook te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen

welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.”

En:

“We merken verder op dat betrokkene tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Verder benadrukken we ook dat er topt heden door betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht. Er zijn dan ook heden in het administratief dossier van betrokkene geen medische attesten of andere elementen aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen indien nodig en dit in tegenstelling tot de verklaringen van betrokkene waarin ze stelde dat er geen medische zorg is in Italië. Zo verwijzen we naar het voormelde AIDA-rapport over Italië waarin duidelijk wordt gesteld dat verzoekers om internationale bescherming in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent. In het rapport wordt ook duidelijk gesteld dat deze toegang tot de gezondheidszorg niet enkel beperkt is tot erkende vluchtelingen maar dat tevens ook kandidaat-vluchtelingen recht hebben op gezondheidszorg in het kader van het nationale systeem van gezondheidszorg in Italië. Zo maakt het rapport melding van enkele praktische en bureaucratische obstakels maar deze kunnen niet als systeemfouten worden beschouwd. Zo is het feit dat een taalbarrière een obstakel kan zijn geen exclusiviteit van Italië en geldt deze net zo goed voor andere lidstaten. Daarnaast krijgen verzoekers een gezondheidsverzekeringskaart (“tessera sanitaria”), die recht geeft op noodzakelijke medische bijstand, bij inschrijving bij de bevoegde diensten van hun verklaarde woonplaats. Het rapport meldt dat er in 2016 een achterstand was wat de afgifte van kaarten betreft, maar dat in 2017 geen melding meer werd gemaakt van dergelijk probleem. (p. 93-95) Verder merken we ook op dat betrokkene haar verklaringen dat Italië geen medische zorg zou hebben niet verder verduidelijkte of concretiseerde aan de hand van specifieke medische attesten of documenten. Daarnaast merken we ook op dat indien betrokkene van oordeel was dat ze onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”

En:

“Betrokkene verklaarde verder ook dat ze besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat ze in België zou kunnen studeren en dat ze in Italië niet naar school kan gaan. Desbetreffend dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Verder verwijzen we nogmaals naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië. Hierin wordt duidelijk vermeld dat verzoekers om internationale bescherming 6 maanden na de indiening van hun verzoek het recht hebben om te werken en dat er ook verscheidene opleidingen en trainingen in dit verband worden aangeboden in de opvangcentra in Italië in samenwerking met de bevoegde Italiaanse instanties omtrent de arbeidsbemiddeling en activering (p. 91-92). Dit toont dan ook duidelijk aan dat betrokkene in Italië ook de mogelijkheid zal hebben om te werken/studeren en met behulp van verscheidene organisaties op zoek kan gaan naar professionele activering.

We merken verder op dat de betrokkene geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op

een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

2.2.8.2. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij schriftelijke garanties had moeten vragen aan de Italiaanse autoriteiten, mede gelet op het feit dat zij medische zorgen behoeft, betreffende de correcte behandeling van de asielaanvraag en de mogelijkheid tot opvang. De verzoekende partij wijst erop dat het AIDA-rapport en het SFH/OSAR-rapport melding maken van mogelijks lange termijnen tussen de aanmelding en de formele registratie van de asielzoeker en dat in deze tussentijdse fase de kandidaat-vluchteling geen recht heeft op medische zorgen, behalve de zeer urgente. Zij wijst erop dat zij medische zorgen nodig heeft, dat zij dit ook aangaf, zoals blijkt uit de eerste pagina van bijlage 26^{quater}. Zij wijst erop dat zij in het verleden reeds slachtoffer was van het falende Italiaanse systeem en dat zij geen toegang kreeg tot medische zorgen.

2.2.8.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat zij medische zorgen behoeft, zodat zij ook niet aannemelijk maakte dat schriftelijke garanties dienden te worden gevraagd. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud ('Verklaring DVZ' van 3 mei 2018) verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift of ter terechtzitting worden geen concrete gezondheidsproblemen aangehaald of zorgen waaraan zij nood zou hebben gespecificeerd. Waar de verzoekende partij meent dat zij aangaf dat zij medische zorgen nodig heeft, kan zij niet gevolgd worden. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Waar zij erop wijst dat zij in het verleden reeds slachtoffer was van het falende Italiaanse systeem en dat zij geen toegang kreeg tot medische zorgen, merkt de Raad op dat de verzoekende partij dit niet heeft aangehaald tijdens het persoonlijk onderhoud. Zij heeft enkel in het algemeen verklaard dat Italië geen medische zorg heeft. Bovendien weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de in punt 2.2.8.1. vermelde motieven die wijzen op het feit dat er geen aanwijzingen zijn dat zij in haar hoedanigheid van asielzoeker in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen indien nodig, onder verwijzing naar het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat er toegang is tot gezondheidszorg en waarin geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen, waarin wordt gesteld dat deze toegang niet enkel beperkt is tot erkende vluchtelingen maar dat ook kandidaat-vluchtelingen recht hebben op gezondheidszorg, waarin wordt vermeld dat er enkele praktische en bureaucratische obstakels zijn maar deze niet als systeemfouten kunnen worden aanzien en dat verzoekers een gezondheidskaart krijgen die recht geeft op noodzakelijke medische bijstand. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de motieven waarin wordt gesteld *“dat betrokkene haar verklaringen dat Italië geen medische zorg zou hebben niet verder verduidelijkt of concretiseerde aan de hand van specifieke medische attesten of documenten. Daarnaast merken we ook op dat indien betrokkene van oordeel was dat ze onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”* foutief of kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij weerlegt de vaststellingen dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot de medische zorgverstrekking niet. Zij wijst nog op een passage in het SFH/OSAR-rapport dat deze toegang wordt belemmerd doordat asielzoekers niet altijd zijn geïnformeerd over hun rechten en de administratieve procedure om een gezondheidskaart te verkrijgen, maar hiermee wordt niet aangetoond dat zij geen toegang kan krijgen tot de medische zorgverstrekking.

Voorts meent de verzoekende partij onder verwijzing naar citaten van de pagina's 48 en 29 van het AIDA-rapport van 21 maart 2018 dat zij in de tussentijdse fase, als kandidaat-vluchteling, geen recht heeft op medische zorgen, behalve de zeer urgente, doch toont zij met het louter herhalen van de vaststellingen uit het voormeld rapport die reeds werden opgenomen in de bestreden beslissing, geenszins aan dat de motieven die betrekking hebben op deze vaststellingen, foutief of kennelijk onredelijk zijn. Het betreft volgende motieven: *“Zo stelt het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië (last geüpdated 21.03.2018) dat het grootste probleem waarmee “Dublin-terugkeerders” te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn en de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (“The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure, which are, however, a problem common to all asylum seekers”, pagina 48). Desbetreffend worden er zowel in het AIDA, alsook het OSAR-rapport, opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding en de tweede fase, de formele registratie (AIDA-rapport, pagina 29 : “In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made*

the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care"; OSAR, pagina 18, "Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation".) We zijn van oordeel dat bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Het AIDA-rapport geeft aan dat er op dat vlak opmerkelijke regionale verschillen zijn en dat onder meer in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure werd teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). Daarnaast benadrukken we ook dat er in het AIDA-rapport ook duidelijk verwezen wordt naar Dublin-terugkeerders die nog geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië. Echter toont het vingerafdrukkenonderzoek aan dat betrokkene wel reeds om internationale bescherming verzocht in Italië waardoor betrokkene ook niet opnieuw de gehele registratieperiode zal moeten doorlopen in Italië. We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de rechtspraak van het EHRM desbetreffend. Lezing van beide rapporten leidt dan ook niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren. Verder toont het AIDA-rapport ook aan dat de Italiaanse autoriteiten in 2017 en begin 2018 door EASO ondersteund werden op vlak van registratie, in de eerste fase (registratie en vingerafdrukken - "fotosegnalamento") alsook in de tweede fase (formele verzoek - "verbalizzazione)". Bovendien, het weze herhaald, toont de verzoekende partij noch tijdens de procedure, noch tijdens voorliggend beroep aan dat zij heden gezondheidsproblemen heeft waardoor zij onmiddellijke medische hulp behoeft.

Er wordt benadrukt dat uit de door de verwerende partij aangehaalde rechtspraak van het EHRM volgt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Er blijkt niet dat voor alle Dublinoverdrachten moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden waarin de Dublinterugkeerder zal belanden.

2.2.8.4. Het administratief dossier bevat geen elementen die erop wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de motieven die betrekking hebben op haar individuele situatie foutief of kennelijk onredelijk zijn of een schending uitmaken artikel 3 van het EVRM.

2.2.9. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen komt het betoog van de verzoekende partij erop neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers en de asielaanvragen.

De Raad gaat aldus na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.2.9.1. Aangaande de toegang tot de asielpprocedure

2.2.9.1.1. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de verzoekende partij reeds asiel heeft aangevraagd in Italië:

“Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 28.01.2018 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst en dat betrokkene op 06.02.2018 om internationale bescherming verzocht in Italië.

(...)

Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Italië en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan ze op 28.01.2018 in Italië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst en dat ze op 06.02.2018 om internationale bescherming verzocht in Italië. Betrokkene bevestigde het feit dat haar vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië maar ze ontkende dat ze om internationale bescherming verzocht in Italië.

(...)

Betrokkene bevestigde tijdens haar persoonlijk onderhoud bij onze diensten dat haar vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië maar ze verklaarde dat dit enkel omwille van illegale binnenkomst gebeurde en niet omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Hieromtrent benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk aantoonde dat de vingerafdrukken van betrokkene zowel omwille van illegale binnenkomst geregistreerd werden in Italië (cfr. EUODAC-resultaat type 2 op 28.01.2018) alsook omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming (cfr. EUODAC-resultaat type 1 op 06.02.2018). Hieruit moet dan ook besloten worden dat betrokkene wel degelijk om internationale bescherming verzocht in Italië.”

2.2.9.1.2. Voorts wordt in de bestreden beslissing aangaande de toegang tot de asielpprocedure gesteld:

“Verder wensen we te benadrukken dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent ook dat Italië verzoeken om internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We merken verder op dat de terugname van betrokkene aan de Italiaanse autoriteiten werd verzocht met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: “de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit impliceert daarbij ook dat betrokkene toegang zal verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Italië en dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek zullen kunnen verder zetten of aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Daarnaast zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

In dit verband benadrukken we ook dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo stelt het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië (last geüpdated 21.03.2018) dat het grootste probleem waarmee “Dublin-terugkeerders” te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn en de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (“The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure, which are, however, a problem common to all asylum seekers”, pagina 48). Desbetreffend worden er zowel in het AIDA, alsook het OSAR-rapport, opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding en de tweede fase, de formele

registratie (AIDA-rapport, pagina 29 : "In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care"; OSAR, pagina 18, "Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation".) We zijn van oordeel dat bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Het AIDA-rapport geeft aan dat er op dat vlak opmerkelijke regionale verschillen zijn en dat onder meer in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure werd teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). Daarnaast benadrukken we ook dat er in het AIDA-rapport ook duidelijk verwezen wordt naar Dublin-terugkeerders die nog geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië. Echter toont het vingerafdrukkenonderzoek aan dat betrokkene wel reeds om internationale bescherming verzocht in Italië waardoor betrokkene ook niet opnieuw de gehele registratieperiode zal moeten doorlopen in Italië. We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de rechtspraak van het EHRM desbetreffend. Lezing van beide rapporten leidt dan ook niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren. Verder toont het AIDA-rapport ook aan dat de Italiaanse autoriteiten in 2017 en begin 2018 door EASO ondersteund werden op vlak van registratie, in de eerste fase (registratie en vingerafdrukken - "fotosegnalamento") alsook in de tweede fase (formele verzoek - "verbalizzazione"). Daarnaast toont het AIDA-rapport ook dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en nog niet om internationale bescherming verzochten in Italië, na overdracht een verzoek kunnen indienen volgens de bepalingen van de gewone procedure ("regular procedure")."

2.2.9.1.3. De verzoekende partij stelt dat er tekortkomingen zijn in de toegang tot de asielprocedure. Zij stelt dat zowel in Rome als in Milaan het maanden kan duren voor de formele registratie van de asielaanvraag rond is. Met deze informatie toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven, die ingaan op de problematiek van formele registratie, waarbij wordt gesteld dat het niet om een structureel gegeven gaat, foutief of kennelijk onredelijk zijn. Ook met het louter herhalen van de vaststellingen uit het AIDA-rapport van 21 maart 2018 betreffende de termijn tussen de aanmelding en de formele registratie van een asielzoeker, die reeds woordelijk worden weergegeven in de bestreden beslissing, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven die betrekking hebben op deze vaststellingen, foutief of kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij betoogt verder dat de Italiaanse asielprocedure op een aantal punten in strijd zou zijn met de Procedurerichtlijn. Zij stelt in dit verband dat een asielzoeker tijdens het gehoor niet standaard wordt bijgestaan door een tolk, dat het niet duidelijk is of de asielzoeker in overeenstemming met artikel 13.3 van de oude Procedurerichtlijn in staat wordt gesteld de gronden van zijn asielverzoek uiteen te zetten, dat de beslissing op de asielaanvraag niet standaard kenbaar wordt gemaakt in een taal die de asielzoeker redelijkerwijs begrijpt, dat er binnen termijn van zes maanden veelal nog geen beslissing in eerste aanleg is genomen en dat een deugdelijke motivering ontbreekt in de meeste beschikkingen als gevolg van een onvoldoende inhoudelijk gehoor.

Er wordt allereerst opgemerkt dat de verzoekende partij volledig in gebreke blijft haar kritiek te staven met concrete stukken. Zij duidt op geen enkele wijze op basis van welke rapporten zij zich steunt om deze kritiek naar voor te brengen. Hiermee verhindert zij zelf de Raad een concrete toetsing dienaangaande door te voeren. Zij verwijst ook nog naar de oude procedurerichtlijn uit 2005, en niet naar de nieuwe procedurerichtlijn uit 2013.

De Raad merkt op dat in het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database - National Country Report - Italy" (Maria de Donato, up-to-date tot december 2017, verder AIDA-rapport genoemd) wordt vastgesteld dat in de praktijk asielzoekers systematisch worden geïnterviewd door de bevoegde autoriteiten. In dit rapport leest de Raad niet dat de asielzoeker niet in staat is om de gronden van zijn asielverzoek uiteen te zetten. Er wordt verder inderdaad gewag gemaakt van een tekort aan beschikbare en gespecialiseerde tolken. Er blijkt evenwel niet dat dit tot gevolg heeft dat asielzoekers verstoken blijven van tolkdiensten

of dat deze ondermaats zouden zijn. Het rapport geeft uitdrukkelijk aan dat in de praktijk tolken beschikbaar zijn voor het persoonlijk interview. Er blijkt niet dat er geen toegang is voor asielzoekers tot degelijke tolkdiensten en evenmin dat het tekort aan beschikbare en gekwalificeerde tolken dermate nijpend is dat het er toe leidt dat het recht op een adequate asielprocedure in het gedrang dreigt te komen. Bovendien wordt in het rapport vermeld dat specifiek aandacht wordt besteed aan tolken die optreden tijdens het interview, dat een “Code of Conduct for interpreters” wordt opgesteld.

De verzoekende partij toont niet aan de hand van concrete passages in rapporten aan dat het inhoudelijke gehoor onvoldoende is en in het verlengde hiervan er sprake is van onvoldoende gemotiveerde beslissingen. De Raad ziet verder ook geen concrete gronden om aan te nemen dat een asielzoeker in Italië niet in de mogelijkheid zal zijn om kennis te nemen van de inhoud van (een) beslissing(en) die inzake zijn verzoek om internationale bescherming word(t)(en) genomen.

Het gegeven dat Italië er mogelijk niet in slaagt om binnen de vooropgestelde richttermijnen een beslissing in eerste aanleg te nemen aangaande een verzoek om internationale bescherming, wijst er verder nog niet op dat de Italiaanse autoriteiten dergelijke verzoeken niet aan een kwalitatief inhoudelijk onderzoek onderwerpen en evenmin dat zij er niet in slagen om dergelijke verzoeken binnen een redelijke termijn te behandelen.

2.2.9.1.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete argumenten naar voor brengt die van aard zijn de vaststelling te weerleggen dat zij bij overdracht aan Italië opnieuw toegang zal hebben tot de asielprocedure en/of haar asielprocedure zal kunnen verzetten. Zij brengt evenmin concrete gegevens aan dat de asielprocedure niet adequaat zal zijn of geen voldoende waarborgen zal bieden. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden dat, gelet op haar uiteenzetting, minstens schriftelijke garanties aangaande de correcte behandeling dienden te worden gevraagd aan de Italiaanse overheden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.9.2. Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat *in casu* enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

2.2.9.2.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, erop wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Ook tot op heden blijft het EHRM op zijn standpunt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het M.S.S. arrest, waar ernstige tekortkomingen in het Griekse systeem werden vastgesteld, en dat de algemene en structurele situatie van verzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van verzoekers naar Italië te schorsen.”

Eind 2015 bevestigde het EHRM immers nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland).

De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27). Ook in een zeer recente zaak van 2018 werd dit standpunt bevestigd (EHRM 15 mei 2018, nr. 67981/16, H. e.a. v. Zwitserland, § 19).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Gelet op de hieronder weergegeven motieven van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet dienstig laten uitschijnen dat de verwerende partij niet overgegaan is tot een rigoureuze, volledig en actueel onderzoek van de beschikbare gegevens.

De verwerende partij baseert zich in grote mate op het geactualiseerde AIDA-rapport, up-to-date tot december 2017 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië. Verder verwijst hij ook naar het rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe: *“Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien”*, Bern, augustus 2016, hierna het ‘SFH/OSAR-rapport’ genoemd, dat ruime aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan, alsook naar onder meer de volgende bronnen:

- het rapport van Amnesty International (*“Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”*) van November 2016;
- het rapport van Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council van februari 2017;
- het rapport van ECRE, DCR, CIR (Consiglio Italiano Per I Rifugiati) en Greek Council for Refugees, *“Strengthening NGO involvement and capacities around EU ‘hotspots’ developments”* van april 2018

De verwerende partij hield er in het geval van de verzoekende partij allereerst rekening mee dat zij reeds een asielaanvraag had ingediend in Italië en in deze hoedanigheid reeds opvang heeft genoten in dit land. In dit verband stelde zij als volgt:

*“Indien verder zou worden opgemerkt dat betrokkene na overdracht aan Italië niet opnieuw zal worden toegelaten tot de materiële opvangvoorzieningen omdat ze de opvangstructuur na het indienen van een verzoek om internationale bescherming zonder verwittiging of toestemming verlaten heeft, merken we op dat het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 een omzetting vormt van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (‘opvangrichtlijn’). Deze Richtlijn laat toe dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. We merken op dat het loutere gegeven dat een beslissing tot intrekking van dergelijke materiële opvangvoorzieningen, omdat een verzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging of toestemming verlaat, niet per definitie een reëel risico vormt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Bovendien verwijzen we naar het meest recente rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (‘Schweizerische Flüchtlingshilfe’ – *Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien*, Bern, augustus 2016, verder SFH-rapport genaamd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. Daarin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er een procedure voorzien is voor het verkrijgen van opvang. De betrokkene dient desgevallend een afspraak te maken met de bevoegde prefectuur en uit te leggen waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is in dat geval aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel (pagina 28). Ons inziens maakt de betrokkene niet aannemelijk dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië.”*

De verwerende partij komt verder tot de conclusie dat de bovenstaande bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de grote instroom van asielzoekers Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië is geregeld.

De verwerende partij baseert zich onder meer op het AIDA-rapport van maart 2018 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SFH/OSAR-rapport van 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

De verwerende partij besluit na lezing van beide rapporten dat deze dan ook geen aanleiding geven *“te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* Zij merkt op dat *“de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.”*

De verwerende partij stelt eveneens dat *“Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers in Italië”* onvoldoende is om te besluiten *“besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* In dit verband verwijst de verwerende partij ook naar een rapport van de Raad van Europa *“Report of the fact-finding mission to Italy”* van 2 maart 2017 en wijst erop dat hierin sprake is van bezorgdheden in sommige faciliteiten doch dat ook wordt benadrukt dat de Italiaanse autoriteiten een grote vastberadenheid tonen om verbeteringen te realiseren. Zo wordt er betreffende de opvangcapaciteit ook gesteld dat er grote inspanningen zijn vanwege de Italiaanse autoriteiten en dat iedereen die asiel vraagt opvang verkrijgt, dat verder er ook enkel potentiële problemen inzake artikel 3 en artikel 8 van het EVRM worden aangeduid.

Gelet op de motieven van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij dan ook geenszins dienstig voorhouden dat de verwerende partij voorbijgaat aan de vele moeilijkheden voor vluchtelingen in Italië.

Er wordt voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië in de bestreden beslissing voorts gesteld:

“Verder merken we betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten op dat het AIDA-rapport meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna,...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de “Dublin-verordening” overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Een andere bron in dit verband is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (“Schweizerische Flüchtlingshilfe” –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien”, Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport is een actualisatie van een rapport uit 2013 en besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (“Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene

der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

Zo blijkt uit het AIDA-rapport tevens ook dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor verzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot verzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om verzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan haar lot zal worden overgelaten bij haar aankomst in Italië.

Zo benadrukken we ook dat het AIDA-rapport meldt dat ondanks de gestage uitbreiding van de capaciteit van het SPRAR-netwerk het gros van de verzoekers voor internationale bescherming nog steeds onderdak werd geboden in CAS-centra (pagina 14). Verder vinden we in het rapport terug dat Artsen zonder Grenzen bekend maakte dat het in 2017 binnen de groep van dakloze immigranten, die het in Rome bijstand biedt, een toename waarnam van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen (pagina 74). Wat "Dublin-terugkeerders" betreft stelt het AIDA-rapport dat personen, die voorheen nog niet werden toegewezen aan een opvangstructuur, toegang hebben tot deze structuren. Er wordt opgemerkt dat het een tijd kan duren voordat effectief toegang tot de opvangstructuren kan worden geboden, maar dat daaromtrent geen gegevens voor handen zijn ("Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation", pagina 74). Zowel het recent geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Verder wensen we ook te verwijzen naar het rapport uitgaande van OSAR en Danish Refugee Council (DCR). Dit rapport legt de aandacht op kwetsbare individuen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en formuleert desbetreffend verscheidene tekortkomingen. We benadrukken hieromtrent dat bovenstaande ons reeds deed besluiten dat betrokkene niet tot een dermate kwetsbaar profiel behoort. Daarnaast merken we op dat het aangevoerde rapport de focus

legde op verscheidene case studies met een zeer specifiek profiel zoals zwangere vrouwen, gezinnen met minderjarige kinderen of alleenstaande moeders maar dat deze profielen echter sterk verschillen van het individuele profiel van betrokkene. Daarnaast merken we op dat de beperkte focus van het rapport er niet toe kan leiden om op basis van dit rapport algemene en systematische conclusies te trekken over personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en over de wijze waarop zij worden opgevangen in Italië. Zo merken we op dat het in de conclusie van het rapport ook tevens duidelijk wordt vermeld dat er sprake was van sterke onderlinge verschillen en arbitraire ervaringen wat tevens ook aantoont dat het moeilijk is om systematische conclusies te trekken uit dit aangevoerde rapport. Daarnaast verwijzen we in dit verband ook nogmaals naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië)."

De verwerende partij brengt ook volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: "Verder verwijzen we ook naar een rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) dat verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die inderdaad een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. Desbetreffend merken we op dat het beschreven rapport, zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van verzoekers om internationale bescherming en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarbij merken we ook op dat uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie zeer duidelijk blijkt dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders. Daarnaast beschrijft het rapport met name zwaar wangedrag van politie bij het weigeren van de afgifte van vingerafdrukken en kan dit niet veralgemeend worden op de situatie in de onthaalvoorzieningen in Italië." In dit verband verwijst de verwerende partij ook nog naar een recent rapport van april 2018: "Voorts verwijzen we in dit verband ook naar een recent rapport onder meer uitgaande van ECRE, DCR, CIR (Consiglio Italiano Per I Rifugiati) en Greek Council for Refugees ("Strengthening NGO involvement and capacities around EU 'hotspots' developments, april 2018) wat aantoont dat er vanuit de EU nog steeds voorzien wordt in ondersteunende activiteiten naar de "hotspots" in Italië toe en dat deze ondersteuning verder ook voorzien wordt door NGO's in plaatsen waar er niet voorzien is een zogenaamde "hotspot-approach, zoals onder meer in Augusta (IT) en Catania (IT). Verder worden er in het rapport ook geen dermate omstandigheden of situaties geïdentificeerd die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren."

De verwerende partij besluit vervolgens: "Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."

2.2.9.2.2. De verwerende partij heeft dus omstandig gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden weigeringsbeslissing weergegeven bronnen.

2.2.9.2.3. De verzoekende partij kan, in het licht van voormelde omstandige motivering, niet zonder meer verwijzen naar of citeren uit het AIDA-rapport van december 2016 en maart 2018 of het

SFH/OSAR-rapport van augustus 2016, zonder concreet en precies te argumenteren waarom de visie van de verwerende partij – die de erin genomen standpunten, samen gelezen met informatie uit andere recente bronnen, niet van die aard acht dat ze doen besluiten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet zou nakomen – kennelijk onredelijk, niet correct of onzorgvuldig zou zijn. De verzoekende partij kan zich er niet mee tevreden stellen louter te verwijzen naar pagina's in een rapport dat ook door verwerende partij wordt aangewend om te besluiten dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen. Zij dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten vast te stellen dat dit besluit *in casu* steunt op een incorrecte feitenvinding, miskenning van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij betoogt, in haar eerste middel, dat slechts een kleine minderheid van de asielzoekers in Italië toegang krijgt tot opvang en het verkrijgen van het recht op opvang veelal afhangt van de gemeente waar men zich bevindt en of er in die gemeente een opvangproject bestaat. Opnieuw onderbouwt de verzoekende partij dit betoog niet met concrete rapporten of artikelen. Het is onduidelijk waarop zij zich baseert om dergelijke uitspraken te doen. Het komt de verzoekende partij nochtans toe om aan de hand van concrete en onderbouwde argumenten aan te tonen dat de motieven in de bestreden beslissing niet kunnen standhouden.

De verzoekende partij wijst erop dat zij het risico loopt geen opvangplaats te verkrijgen, daar zij in het verleden reeds een opvangplaats kreeg toegekend maar deze heeft verlaten. Zij verwijst op dit punt naar een passage in het AIDA-rapport van 2016. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat hiermee rekening is gehouden. Zo kan hierin het volgende worden gelezen: *“Indien verder zou worden opgemerkt dat betrokkene na overdracht aan Italië niet opnieuw zal worden toegelaten tot de materiële opvangvoorzieningen omdat ze de opvangstructuur na het indienen van een verzoek om internationale bescherming zonder verwittiging of toestemming verlaten heeft, merken we op dat het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 een omzetting vormt van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (‘opvangrichtlijn’). Deze Richtlijn laat toe dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. We merken op dat het loutere gegeven dat een beslissing tot intrekking van dergelijke materiële opvangvoorzieningen, omdat een verzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging of toestemming verlaat, niet per definitie een reëel risico vormt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Bovendien verwijzen we naar het meest recente rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (‘Schweizerische Flüchtlingshilfe’ –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien”, Bern, augustus 2016, verder SFH-rapport genaamd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. Daarin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er een procedure voorzien is voor het her krijgen van opvang. De betrokkene dient desgevallend een afspraak te maken met de bevoegde prefectuur en uit te leggen waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is in dat geval aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel (pagina 28). Ons inziens maakt de betrokkene niet aannemelijk dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië.”* Er dient inderdaad te worden gesteld dat de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/33/EU) toelaat dat de opvang van een asielzoeker wordt ingetrokken in onder meer de situatie dat de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats wordt verlaten zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien toestemming is vereist, zonder toestemming. Dit dient evenwel op gemotiveerde wijze te gebeuren en wanneer de betrokken asielzoeker wordt opgespoord of zich vrijwillig bij de betrokken instantie meldt, dient een met redenen omklede, op de redenen voor de verdwijning gebaseerde beslissing te worden genomen inzake het opnieuw verstrekken van sommige of alle ingetrokken materiële opvangvoorzieningen. Het Italiaans systeem lijkt aldus conform artikel 20 van de richtlijn 2013/33/EU te zijn, minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval zou zijn. Zulks blijkt ook niet uit de gehanteerde rapporten. In deze omstandigheid blijkt niet dat kan worden gesproken van een systeemfout. Het enkele gegeven dat een beslissing tot intrekking van de materiële opvangvoorzieningen wordt genomen indien een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging dan wel toestemming verlaat, houdt nog niet per definitie in dat een reëel risico blijkt op een

behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De Raad merkt op dat, blijkens het SFH/OSAR-rapport (p. 28), er is voorzien in een procedure tot het herkrijgen van opvang bij de bevoegde prefectuur. Hierbij wordt rekening gehouden met situaties van bijzondere kwetsbaarheid die een opvang noodzakelijk maken. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat deze procedure dan in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen en dat bij prangende redenen in het licht van artikel 3 van het EVRM niet opnieuw opvang kan worden verkregen. Op geen enkele wijze gaat de verzoekende partij in op deze voorziene motivering. Zij toont het incorrect, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter ervan niet aan.

In zoverre de verzoekende partij meent dat zij reeds in het verleden slachtoffer werd van het falende Italiaanse systeem, licht zij dit – behoudens de bewering geen toegang te hebben verkregen tot medische zorgen waarbij kan verwezen worden naar de uiteenzetting onder punt 2.2.8.3. – niet verder toe. Zij beperkt zich dan ook tot niet meer dan een blote bewering.

De verzoekende partij wijst nog op een rapport van de UN Committee Against Torture van november 2017. De door haar aangehaalde passage handelt evenwel over de situatie in de zogenaamde hotspots. De verzoekende partij weerlegt het motief in de bestreden beslissing evenwel niet dat asielzoekers die op grond van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen, niet terug naar de Italiaanse hotspots worden gebracht. Er blijkt dus niet dat deze verwijzing dienstig is.

Waar de verzoekende partij stelt dat zowel in Rome als in Milaan het maanden kan duren voor de formele registratie van de asielaanvraag rond is en dat gedurende deze tijd asielzoekers geen opvang krijgen – informatie uit het SFH/OSAR-rapport van 2016 – kan de Raad enkel vaststellen dat zij opnieuw wijst op informatie die de verwerende partij reeds in haar beoordeling heeft betrokken en hieromtrent heeft gemotiveerd *“Zo stelt het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië (last geüpdated 21.03.2018) dat het grootste probleem waarmee “Dublin-terugkeerders” te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn en de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (“The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure, which are, however, a problem common to all asylum seekers”, pagina 48). Desbetreffend worden er zowel in het AIDA, alsook het OSAR-rapport, opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding en de tweede fase, de formele registratie (AIDA-rapport, pagina 29 : “In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care”; OSAR, pagina 18, “Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation”). We zijn van oordeel dat bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Het AIDA-rapport geeft aan dat er op dat vlak opmerkelijke regionale verschillen zijn en dat onder meer in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure werd teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). Daarnaast benadrukken we ook dat er in het AIDA-rapport ook duidelijk verwezen wordt naar Dublin-terugkeerders die nog geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië. Echter toont het vingerafdrukkenonderzoek aan dat betrokkene wel reeds om internationale bescherming verzocht in Italië waardoor betrokkene ook niet opnieuw de gehele registratieperiode zal moeten doorlopen in Italië. We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de rechtspraak van het EHRM desbetreffend. Lezing van beide rapporten leidt dan ook niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren. Verder toont het AIDA-rapport ook aan dat de Italiaanse autoriteiten in 2017 en begin 2018 door EASO ondersteund werden op vlak van registratie, in de eerste fase (registratie en vingerafdrukken - “fotosegnalamento”) alsook in de tweede fase (formele verzoek - “verbalizzazione”).” De verzoekende partij toont door het enkel opnieuw verwijzen naar de informatie uit het SFH/OSAR-rapport van 2016 geenszins aan dat deze motieven die ingaan op de problematiek van formele registratie, waarbij wordt gesteld dat het niet om een structureel gegeven gaat, foutief of kennelijk onredelijk zijn*

De Raad verwijst verder naar de motivering en bespreking inzake het opnieuw verkrijgen van opvang in de situatie van een asielzoeker die in Italië reeds asiel vroeg en een opvangplaats kreeg toegewezen, maar doorreisde naar een ander land, situatie waarin de verzoekende partij zich stelt te bevinden.

Het gegeven dat er geen gestandaardiseerde procedure zou zijn om asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening worden overgedragen aan Italië (opnieuw) op te nemen in het systeem, toont ook nog niet aan dat de verzoekende partij niet in de mogelijkheid zal zijn om (opnieuw) opvang te verkrijgen. De Raad herhaalt dat, waar de verzoekende partij stelt reeds een opvangplaats te zijn toegekend maar deze te hebben verlaten, uit de motivering in de bestreden beslissing volgt dat wel degelijk een specifieke procedure bestaat om opnieuw toegang te verkrijgen tot de opvang. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit geen reële mogelijkheid is. In het verlengde hiervan overtuigt de verzoekende partij ook geenszins dat zij dan terecht zal komen in de sloppenwijken of dakloos zal zijn.

De verzoekende partij wijst verder op het gestelde in het SFH/OSAR-rapport dat er nog sprake is van systematische tekortkomingen in het opvangsysteem. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de betreffende passage in dit rapport. Zij heeft uitgebreid gemotiveerd dat er in het rapport inderdaad nog sprake is van tekortkomingen, maar volgens haar niet in die mate en op een zodanige schaal dat dient te worden besloten dat Italië in het algemeen zijn verplichtingen niet nakomt. Zij stelde meer bepaald:

“Een andere bron in dit verband is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (‘Schweizerische Flüchtlingshilfe’ –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien”, Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport is een actualisatie van een rapport uit 2013 en besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (‘Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben’ pagina 5). Wat de situatie van ‘Dublin-terugkeerders’ betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo’s, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (*“Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”, pagina 15*). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (*“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country”* <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

Zo blijkt uit het AIDA-rapport tevens ook dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor verzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot verzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan

uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om verzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan haar lot zal worden overgelaten bij haar aankomst in Italië.

Zo benadrukken we ook dat het AIDA-rapport meldt dat ondanks de gestage uitbreiding van de capaciteit van het SPRAR-netwerk het gros van de verzoekers voor internationale bescherming nog steeds onderdak werd geboden in CAS-centra (pagina 14). Verder vinden we in het rapport terug dat Artsen zonder Grenzen bekend maakte dat het in 2017 binnen de groep van dakloze immigranten, die het in Rome bijstand biedt, een toename waarnam van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen (pagina 74). Wat "Dublin-terugkeerders" betreft stelt het AIDA-rapport dat personen, die voorheen nog niet werden toegewezen aan een opvangstructuur, toegang hebben tot deze structuren. Er wordt opgemerkt dat het een tijd kan duren voordat effectief toegang tot de opvangstructuren kan worden geboden, maar dat daaromtrent geen gegevens voor handen zijn ("Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation", pagina 74). Zowel het recent geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen. Verder wensen we ook te verwijzen naar het rapport uitgaande van OSAR en Danish Refugee Council (DCR). Dit rapport legt de aandacht op kwetsbare individuen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en formuleert desbetreffend verscheidene tekortkomingen. We benadrukken hieromtrent dat bovenstaande ons reeds deed besluiten dat betrokkene niet tot een dermate kwetsbaar profiel behoort. Daarnaast merken we op dat het aangevoerde rapport de focus legde op verscheidene case studies met een zeer specifiek profiel zoals zwangere vrouwen, gezinnen met minderjarige kinderen of alleenstaande moeders maar dat deze profielen echter sterk verschillen van het individuele profiel van betrokkene. Daarnaast merken we op dat de beperkte focus van het rapport er niet toe kan leiden om op basis van dit rapport algemene en systematische conclusies te trekken over personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en over de wijze waarop zij worden opgevangen in Italië. Zo merken we op dat het in de conclusie van het rapport ook tevens duidelijk wordt vermeld dat er sprake was van sterke onderlinge verschillen en arbitraire ervaringen wat tevens ook aantoonde dat het moeilijk is om systematische conclusies te trekken uit dit aangevoerde rapport. Daarnaast verwijzen we in dit verband ook nogmaals naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië)."

De Raad stelt in dit verband vast dat de verwerende partij, gelet op de uitvoerige motivering in de bestreden weigeringsbeslissing, een nauwgezet onderzoek heeft gevoerd en is nagegaan in welke mate de tekortkomingen waarvan nog sprake is er toe nopen vast te stellen dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen derwijze dat een reëel risico bestaat in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Gelet op de gebruikte rapporten was de verwerende partij van oordeel dat nog niet blijkt dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening aan dat land worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden inhouden van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij heeft ook op concrete wijze toegelicht waarom volgens haar er geen aanleiding is om hiertoe te besluiten. Zij benadrukte zo dat het AIDA-rapport de blijvende inspanningen van de Italiaanse instanties vermeldt om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten en dat in het SFH/OSAR-rapport wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen. Verder wordt de aandacht gevestigd op informatie van 19 oktober 2016, waaruit blijkt dat op de jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk. Zij wijst op het systeem van eerste lijns- en tweede lijnsopvang, en de noelopvangvoorzieningen. Zij benadrukt dat het rapport van OSAR en de Danish Refugee Council handelt over

asielzoekers met een bijzonder kwetsbaar profiel, hetgeen niet blijkt wat de verzoekende partij betreft. Zij wijst verder op de rechtspraak van het EHRM, die bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, inclusief verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het rapport van de ngo's Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council ("*Is mutual trust enough ? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy*") doet verslag van zes gevallen waarin personen vanuit Denemarken en Zwitserland aan Italië werden overgedragen in de periode van april 2016 tot en met januari 2017. Vier daarvan waren gezinnen met minderjarige kinderen die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. Dit rapport heeft, zoals de titel vermeldt, specifiek betrekking op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. *In casu* maakt de verzoekende partij evenwel niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak zodanig specifieke noden heeft dat in zijn geval sprake is van een situatie van kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin zij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de verzoekende partij wat betekent dat dit rapport niet het bewijs levert dat de verzoekende partij na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen.

De verzoekende partij verwijst nog naar een getuigenis van een vrijwilliger die asielzoekers en migranten wilde helpen in Ventimiglia. Deze getuige wijst op de toenemende criminalisering van solidariteit in Italië. Met een dergelijke getuigenis toont de verzoekende partij andermaal nog niet aan dat de verwerende partij op basis van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat geen systematische tekortkomingen in de onthaal- en opvangvoorzieningen voor Dublinterugkeerders in Italië blijken. De specifieke situatie in de grensstad Ventimiglia, op de grens met Frankrijk, is ook niet zonder meer door te trekken naar de situatie in andere steden in Italië.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling (KI) te Brussel, merkt de Raad op dat deze rechtspraak geen precedentenwerking kent. Uit hetgeen voorafgaat blijkt voorts genoegzaam dat de verwerende partij *in casu*, in tegenstelling tot haar handelwijze in de zaken die hebben geleid tot het arrest van de KI, wel degelijk ernstig en grondig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure in Italië.

2.2.9.2.4. In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door de verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublinterugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig is. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt een genuanceerd onderzoek gedaan. De verzoekende partij weerlegt met haar uiteenzetting de beoordeling in de bestreden weigeringsbeslissing niet dat er in het licht van de sterk toegenomen opvangcapaciteit en de blijvende maatregelen die worden genomen om de opvangcapaciteit te versterken, geen structurele tekortkomingen blijken die verhinderen dat Dublinterugkeerders worden overgedragen aan Italië. De verzoekende partij toont niet aan dat de voorliggende informatie toelaat om vast te stellen dat zij verstoken zal blijven van een adequate opvang bij een terugkeer naar Italië.

2.2.9.3. De uiteenzetting van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de voormelde arresten dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublinterugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk

dat de door de verwerende partij hierbij gehanteerde bronnen niet langer representatief zijn voor de actuele en reële toestand in Italië.

2.2.9.4. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van de vraag of zij behoort tot een kwetsbare groep.

2.2.9.4.1. In de bestreden beslissing wordt omtrent de individuele omstandigheden van de verzoekende partij in het licht van de vraag of zij behoort tot een kwetsbare groep, het volgende gemotiveerd:

“We merken verder op dat betrokkene tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Verder benadrukken we ook dat er topt heden door betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht. Er zijn dan ook heden in het administratief dossier van betrokkene geen medische attesten of andere elementen aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen indien nodig en dit in tegenstelling tot de verklaringen van betrokkene waarin ze stelde dat er geen medische zorg is in Italië. Zo verwijzen we naar het voormelde AIDA-rapport over Italië waarin duidelijk wordt gesteld dat verzoekers om internationale bescherming in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent. In het rapport wordt ook duidelijk gesteld dat deze toegang tot de gezondheidszorg niet enkel beperkt is tot erkende vluchtelingen maar dat tevens ook kandidaat-vluchtelingen recht hebben op gezondheidszorg in het kader van het nationale systeem van gezondheidszorg in Italië. Zo maakt het rapport melding van enkele praktische en bureaucratische obstakels maar deze kunnen niet als systeemfouten worden beschouwd. Zo is het feit dat een taalbarrière een obstakel kan zijn geen exclusiviteit van Italië en geldt deze net zo goed voor andere lidstaten. Daarnaast krijgen verzoekers een gezondheidsverzekeringskaart (“tessera sanitaria”), die recht geeft op noodzakelijke medische bijstand, bij inschrijving bij de bevoegde diensten van hun verklaarde woonplaats. Het rapport meldt dat er in 2016 een achterstand was wat de afgifte van kaarten betreft, maar dat in 2017 geen melding meer werd gemaakt van dergelijk probleem. (p. 93-95) Verder merken we ook op dat betrokkene haar verklaringen dat Italië geen medische zorg zou hebben niet verder verduidelijkt of concretiseerde aan de hand van specifieke medische attesten of documenten. Daarnaast merken we ook op dat indien betrokkene van oordeel was dat ze onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”

En:

“Indien er verder verwezen wordt naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland, waarin gesteld wordt dat verzoekers om internationale bescherming een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid, merken we op dat dit arrest inderdaad stelt dat een overdracht in gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kan betekenen. We benadrukken echter dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1997 geboren vrouw wiens partner heden in Oeganda verblijft. We verwijzen hierbij ook nogmaals naar het feit dat er tot op heden in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. Verder verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande

verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). Het wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. Verder benadrukken we ook dat betrokkene tijdens haar persoonlijk onderhoud d.d. 03.05.2018 tevens ook stelde dat er volgens haar geen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die haar deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Vervolgens werd dan ook op basis van artikel 48/9, §1 en §4 van de wet van 15 december 1980 door onze diensten vastgesteld dat betrokkene geen procedurele noden heeft.”

2.2.9.4.2. Met betrekking tot de betwisting van de motieven betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet onder punt 2.2.8.3.

De verzoekende partij brengt verder geen concrete argumenten aan die de voorziene motieven in de bestreden beslissing kunnen weerleggen of ontkrachten. Zij toont niet aan dat zij als asielzoeker met een bijzonder kwetsbaar profiel is te beschouwen. De Raad bevestigt dat de recente rechtspraak van het EHRM stelt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

De Raad merkt verder op dat niet blijkt dat voor alle Dublin-overdrachten moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden waarin de Dublin-terugkeerder zal belanden. De Raad wijst er op dat het feit dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, op zich niet noodzaakt dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 25, lid 2 van de Dublin III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

2.2.9.4.3. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde.

De verzoekende partij brengt geen concrete aanwijzingen aan dat zij bij aankomst in Italië zich niet zal kunnen wenden tot de bevoegde autoriteiten voor het verderzetten van haar asielaanvraag en voor het verkrijgen van bijstand en opvang en eventuele medische zorgen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat bijkomende garanties dienden gevraagd te worden.

2.2.10. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. Er blijkt niet dat het gevoerde onderzoek niet volstond of dat enig relevant, concreet gegeven dat alsnog kon wijzen op een dergelijk risico ten onrechte niet in rekening is gebracht. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke wijze. Een miskenning van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

2.2.11. Het eerste en tweede middel zijn niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

N. VERMANDER